

Naar Huis

Ik ben niemands kind
Al heb ik de liefste adoptieouders
Ik blijf niemands kind

Een voorstelling over adoptie. Over een gebied waar geen woorden bestaan, omdat er nog geen woorden waren. Over een eindeloze nooit stoppende zoektocht naar eigenlijk niks, omdat je allang verloren hebt. Over herkenning in donkere ogen zien en tegelijkertijd totale vervreemding voelen, omdat de echte herkenning onvindbaar blijft. Geen dieper verlangen, geen grotere verscheurdheid, geen dieper missen. En dat in een leven vol geluk.

***Daar staat ze.
Het enige donkere vlekje
op de witte familiefoto
met lachende gezichten.***

spel | tekst Narhea Goossens tekst | regie Natasja d'Armagnac |
spel Megan Scheulderman foto | flyer Yell en Yonkers
Met dank aan Margriet Wentink (Interakt) en Leena van Korlaar

Aanbeveling

Ik werd adoptie moeder van 4 kinderen, mijn omgeving vond dat mooi, bijzonder en moedig. Wat er daarna gebeurde was niet zo mooi, maar vooral verdrietig en pijnlijk. Als adoptie-therapeut heb ik veel verschillende facetten van adoptie gezien die meestal onzichtbaar zijn en blijven. Het is de verdienste van Sally en Molly op geleide van eigen ervaring in deze voorstelling adoptie in het licht te zetten: wat mij betreft zowel belangrijk als noodzakelijk. ***Drs. José de Mare (De Mare praktijk voor Psychotherapie)***